

Julnattens mässa 2022

Kan ett spädbarn rädda världen? Ja, vi kristna tror att det barn som föds i denna heliga natt är den enda räddningen för vår värld, för var och en av oss. Gud har alltid förkärlek för det lilla, det fattiga och anspråkslösa. När han kommer till den värld som han har skapat blir han därför ett litet, fattigt barn. Samtidigt gör han anspråk på vår totala överlåtelse, ja, på vår underkastelse. Han som är upphov till allt och vill sammanfatta allt i sig själv vädjar till oss om att bli mottagen med kärlek, helhjärtad och fullkomlig kärlek. Samtidigt vill han ta över ledningen av vårt liv, ja, över hela världens liv. Han vet att det är bara han som kan rädda och frälsa en värld, som annars hotar att förstöra och förgöra sig själv.

”Ty ett barn blir oss fött, en som blir oss given, och på hans skuldror skall herraväldet vila” (Jes 9:6). Gud blir människa för vår skull. Så stor är hans kärlek och omsorg om oss, att han vill varje pris vill komma oss nära och beröra oss, befria oss och ge oss del av sitt eget eviga liv. Därför måste han först få dela vårt liv i tid och rum. Inifrån måste han få erfara vad det innebär att vara en svag och försvarslös människa, ett spädbarn som bara kan överleva tack vara andras människors omsorg och hjälp. Varje gång ett barn får födas till vår värld – och det är aldrig en självklarhet att ett barn verkligen får se dagens ljus – är det beroende av att tas emot med kärlek. Vi får se något av Jesusbarnet i varje barn som föds till vår värld. Vi får ta emot det med samma kärlek som vi vill visa barnet i krubban i Betlehem. Samtidigt vet vi att Jesus redan från första början blev avvisad. Det fanns inget rum i härbärgets. Också idag är det många som inte vill släppa in honom i sitt hjärta och lika många som vänder bort blicken och sluter sig för alla de barn som hotar att svälta ihjäl på många ställen i vår värld. Jesus ville dela denna utsatthet när han föds till vår värld. Han ville öppna våra ögon och vårt hjärta. Han vill alltid väcka det bästa till liv inom oss. Ingen kan som ett spädbarn väcka den förträngda ömheten till liv i förhärdade människors inre.

Bara ett spädbarn dyker upp i tunnelbanan eller i kön på systembolaget, drar det blickarna till sig. De dystra, buttra ansiktena kan lysas upp av ett litet leende. Gud vet att ingen av oss kan vara helt likgiltig inför ett litet och försvarslöst barn. Därför väljer han att komma till oss på detta sätt. Vi skulle aldrig kunna uthärda att se honom i all hans härlighet och helighet. Därför gör han sig så liten och obemärkt det bara går. Men den osynlige Guden måste bli synlig, för att vi till fullo skall kunna förstå hans barmhärtighet och vilja att rädda oss från oss själva och vår synd. Han ”låter det sanna ljuset stråla i denna heliga natt” (kollektbönen). Han som är ljus av ljus – som vi säger i trosbekännelsen – vill lysa upp vårt och hela världens mörker med sitt osynliga och oskapade ljus. Därför kan vi leva i hopp och tillit hur svårt och mörkt livet än kan förefalla oss ibland, och inte minst

nu när det rasar ett krig i vårt närområde, nu när vi börjar förstå hur illa det står till med vår miljö och vår natur.

Hopp väcks märkligt nog till liv just när mörker och förtvivlan tränger sig på. Faktiskt verkar det som om den till synes mörka pandemi-tiden för en hel del människor har inneburit att man öppnat sig för hoppet, som sedan ofta av sig självt leder över till kärlek och tro. Så är det också i denna heliga natt. När natten är som mörkast börjar det svaga gryningsljuset att sprida sig över världen. Varje jul får hoppet bryta in i världen och in i vårt hjärta. Samtidigt måste vi som tror på Jesus bli hoppets budbärare till alla dem som ännu inte anat vad jul är, vem Jesus är och vad han vill ge dem. Därför är det så viktigt att vi också tar emot detta barn som föds med förnyad iver och kärlek, med mer hopp och tillit. Bara då kan vi bli hoppets budbärare till alla dem som sitter i mörker och dödsskugga, ”så att vi blir hans eget folk, uppfyllt av iver att göra vads om gott” (Tit 2:14).

”Var inte rädda. Jag bär bud till er om en stor glädje, en glädje för hela folket” (Luk 2:10), Ängelns ord i evangeliet är lika viktigt i Stockholm idag som en gång i Betlehem. Vi behöver inte vara rädda för någonting när vi tar emot barnet som föds i natt. Öppnar vi vårt inre för honom och låter honom styra vårt liv, är vi på rätt väg, den väg som skall leda oss fram till den eviga härligheten. Det är ingen lätt väg. Vi kommer att möta mycket motstånd, både av vår egen svaghet och ombytlighet och av hela den värld som tycks resa sig upp emot oss. Ändå vet vi att det är den enda säkra och trygga väg som finns, om vi vill nå fram till den Gud som vill dela sin eviga existens med oss i all evighet.

Varför firar vi jul? Den frågan borde vi alla ställa oss, så att vi kan besvara den på ett djupt personligt sätt. Ingen jul är den andra helt lik. Tar vi vår kristna tro på allvar kommer vi att märka att vi lär oss något nytt varje jul. Julens mysterium är så rikt och mångfacetterat att vi alltid kan upptäcka något nytt och oväntat, som ka förändra och berika vårt liv. Vi kan öppna oss alltmer för barnet i krubban, för varje människobarn som kommer i vår väg, för barnet inom oss, som ibland är förträngt och förnekad, förbittrat och förbleknat. I natt talar barnet från Betlehem till barnet inom oss. Vi får en möjlighet att förstå vårt eget liv, vårt eget mysterium när det återspeglas i detta barn som föds får vår skull, för var och en av oss. Vi kan aldrig förstå att Gud kan ha förkärlek för var och en av oss, älska oss som om vi vore den enda människan i världen. Även om det bara vore en enda av oss här i kyrkan som börjar ana något av detta ofattbara och oändliga mysterium i denna heliga natt, så har barnet inte fötts förgäves i Betlehem och i denna människas hjärta. Vi är alla inbjudna till detta. Vi är alla välkomna att ta emot barnet. Vi är alla efterlängtrade – men vi är inte tvungna. Vi kan vända oss bort och gäspla...

